

Từ một nhân viên cảnh sát trở thành một nữ tu

Thanh quang sdb

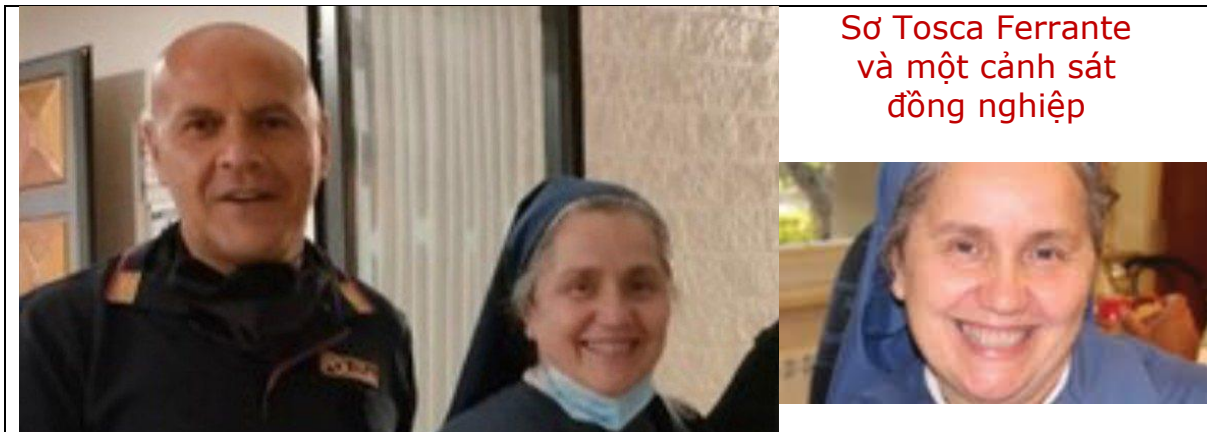
Sơ Tosca Ferrante, một nữ tu người Ý khi còn nhỏ đã mơ ước trở thành một y tá hoặc giáo viên, nhưng sau này cô đã trở thành một nữ cảnh sát. Giờ đây, cô khám phá ra rằng ơn gọi hiền dâng tu trì mới đáp ứng được mọi nguyện vọng của mình để phục vụ tha nhân.

(Tin Vatican - Valentina Angelucci và Giuditta Bonsangue)

Trong bộ đồng phục áo khoác màu xanh, mũ nôi, bao da đeo trên thắt lưng với một khẩu hiệu: Phục vụ cho Tự do - Sub Lege Libertas. Đây là một hình ảnh về dung ảnh của một người nữ mặc sắc phục Cảnh sát Ý.

Đó là cung cách người ta thấy về cô Tosca Ferrante trong những năm 1989: một khuôn mặt với ánh mắt tự hào sắc xảo và nghiêm nghị, nhưng trong ánh mắt ấy vẫn phản ánh một ánh sáng khác sau 5 năm phục vụ trong lực lượng cảnh sát Ý.

Cô chia sẻ: "Trong những năm đó, mặc dù tôi vui với bốn phận, nhưng tôi luôn cảm thấy có một tiếng gọi thầm kín cho tương lai về ý nghĩa của cuộc sống và về cách Chúa gọi mời tôi."

Rung cảm trước nỗi đau của cái ác

Cách đây vài thập kỷ, một phương châm khác được thêm vào đời của đời cảnh sát: "Esserci semper" ("Luôn sẵn sàng").

Sống theo khẩu hiệu này, cô Tosca Ferrante bắt đầu thực hiện vai trò cảnh sát của mình theo một ý nghĩa mới "Tôi đã chứng kiến khuôn mặt của nhiều người 'đáng thương' du côn, nghiện ngập ma túy, phụ nữ nạn nhân của mại dâm, người di cư đang chờ đợi được định cư, những người đơn sơ vì nghèo đói đã trở thành mồi ngon cho những tên gian trá mưu mô quỷ quyệt!" Cô đã phải đối diện với nguy hiểm chết chóc như cô chia sẻ:

"Một hôm tôi đang ở khu Tor Pignattara ở Rome. Tôi được yêu cầu canh gác và chờ lệnh hành xử một trẻ vị thành niên phạm tội cướp giật. Chúng tôi hiện diện trong một căn phòng và tôi bắt đầu nói chuyện với anh ta về động cơ nào đằng sau những hành động của anh ta (đó là tội ác đầu tiên anh ta phạm). Tôi nhớ mãi khoảnh khắc đó... Anh ta bắt đầu khóc và nói anh rất sợ hãi. Anh khóc không ngừng, và anh run sợ. Tôi nghe anh và đưa khăn giấy cho anh lau nước mắt. Anh ta cảm thấy bất lực. Anh ấy nói với tôi: 'Em sợ lắm. Cô có thể ôm tôi một cái được không? '. Tôi trả lời "Không". Tôi không thể! Tôi đang làm nhiệm vụ! Nhưng trong sâu thẳm tôi tự hỏi, anh ấy yêu cầu tôi điều gì? Một cái ôm! Một nghĩa cử thân thương khi ta vào đời... trẻ thơ được sinh ra trong vòng tay của mẹ cha. Đó là sự ấm áp, đó là sự liên đới của tình yêu, sự dịu dàng, sự che chở. Nhưng tôi đã đáp lại bằng chữ không! Khi về đến nhà, tôi nhìn vào gương và tự hỏi, "tôi là ai vậy?"

Gặp gỡ Chúa Giêsu

Đây là sự khởi đầu của một cuộc gặp gỡ của cô với Đấng Phục sinh. Đây là hành trình của Tosca đến Damascus, khởi đầu cho một giai đoạn phân định nghiêm túc khiến cô đáp lại tiếng lương tâm của mình bằng một lời quyết đáp đối đời.

"Tôi nhận ra rằng tôi phải mạo hiểm trong Tình yêu!" Sau một vài năm, cô đã gia nhập vào Dòng Nữ Vương các thánh Tông đồ, nơi cô tiếp tục chăm sóc cho "những người nghèo" mà cô đã gặp khi còn đeo khẩu súng lục ở thắt lưng.

"Sự chuyển đổi từ lực lượng cảnh sát sang đời tu không phải là điều phi thường đối với tôi. Vì trong những giáo tiếp với những người như tôi đã đề cập trước đây đã khiến tôi khám phá ra ý Thiên Chúa muốn gì nơi tôi".

Mong muốn được quan tâm đến tha nhân

Đây chính là một sự thay đổi trong cuộc đời của một nữ cảnh sát, qua đó Sơ Tosca có thể nhìn thấy Chúa đã hướng dẫn sơ như sơ chia sẻ: "Thật ra,

ngày nay, sau rất nhiều năm, tôi khám phá ra mỗi dây liên đới chúng ta lại cùng nhau: đó là ước mong phục vụ cho tha nhân”.

Khi còn bé, Sơ Tosca đã mơ ước trở thành một y tá hoặc giáo viên. Khi lớn lên, cô mơ ước trở thành một cảnh sát. Giờ đây, cô nhận ra rằng đời sống tu trì mới đáp ứng được nhu cầu thầm kín mời gọi cô phục vụ Chúa nơi những người xung quanh.

Hôm nay sơ đang trông coi công tác mục vụ ơn gọi và giới trẻ, cũng như điều phối viên Dịch vụ Bảo vệ Trẻ em vị thành niên và Người lớn bị tổn thương ở miền Tuscany.

Một mẫu gương cho những người trẻ

Câu chuyện độc đáo của sơ đã trở thành một lời mời gọi mạnh mẽ cho những người trẻ thời nay, những người đang mất phương hướng và thiếu động cơ thúc đẩy dẫn thân vào “ơn gọi” mà họ băng khuâng...

“Chúng ta được kêu gọi trở thành ai - hoàn cảnh của cuộc sống ra sao - điều gì giúp ta định hướng, mời gọi và hướng đạo chúng ta. Sơ tin tưởng rằng ơn gọi là điều mà chúng ta đạt được khi chúng ta sống, và cảm nghiệm được bằng chính cuộc sống, sự túng nghèo quanh ta. Đó là cách ta tìm thấy Chúa qua chính khuôn mặt và mẫu chuyện của những người nghèo!”